

- Część druga: Sąd naruszył prawo w pkt 169–175 w odniesieniu do braku podstawy prawnej w prawie niemieckim.
  - Część trzecia: Sąd naruszył prawo w pkt 175–177 w odniesieniu do rozbieżności opinii prawnych w Niemczech.
  - Część czwarta: Sąd naruszył prawo w pkt 178–182 w odniesieniu do stosowania odstępstwa w Niemczech.
  - Część piąta: Sąd naruszył prawo w pkt 183–190 w odniesieniu do motywacji władz lokalnych.
  - Część szósta: Sąd naruszył prawo w pkt 191–195 w odniesieniu do konieczności zbadania ram prawnych leżących u podstaw sprawy.
  - Część siódma: Sąd naruszył prawo w pkt 196–202 w odniesieniu do wykładni prawa zastosowanej przez niemieckie władze lokalne w oparciu o „wniosek przez analogię”.
- 5) Sąd naruszył prawo, odrzucając dodatkowe argumenty podniesione przez stronę wnoszącą odwołanie na poparcie tezy, że Komisja nie napotkała na „poważne trudności”.
- Część pierwsza: Sąd naruszył prawo w pkt 222–229, oddalając argument strony wnoszącej odwołanie dotyczący okoliczności, że prawo krajowe nie nakłada na władze obowiązku nakładania grzywien.
  - Część druga: Sąd naruszył prawo w pkt 231–234, pomijając argument strony wnoszącej odwołanie, dotyczący wyroku Trybunału w sprawie Radlberger i naruszenia art. 34 TFUE.
- 6) Sąd naruszył prawo w pkt 238, stwierdzając nieważność całej decyzji Komisji, w tym części dotyczącej podatku VAT.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2021 r. w sprawie
T-202/17, Calhau Correia de Paiva / Komisja, wniesione w dniu 19 sierpnia 2021 r. przez Komisję
Europejską**

(Sprawa C-511/21 P)

(2022/C 2/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Schima, I. Melo Sampaio, L. Vernier, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Ana Calhau Correia de Paiva

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- oddalenie zarzutów drugiego, trzeciego i czwartego skargi wniesionej przez skarżącą w pierwszej instancji;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutów pierwszego i piątego skargi wniesionej przez skarżącą w pierwszej instancji oraz
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy pkt 54–58 zaskarżonego wyroku, czyli części uzasadnienia dotyczącej dopuszczalności zarzutu niezgodności z prawem podniesionego przez skarżącą wobec systemu językowego rozpatrywanego konkursu.

Komisja podnosi jeden zarzut odwołania, a mianowicie, że Sąd naruszył prawo uznając, iż istnieje ścisły związek między uzasadnieniem spornej decyzji a systemem językowym przewidzianym w ogłoszeniu o konkursie, a tym samym uznając, że zarzut niezgodności z prawem tego systemu językowego jest dopuszczalny.

Zarzut dzieli się na trzy części:

- (1) Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej kwalifikacji prawnej stanu faktycznego, w pkt 54 zaskarżonego wyroku, gdy z uzyskanej przez skarżącą oceny ogólnej kompetencji „Komunikacja” wywnioskował istnienie ścisłego związku między systemem językowym rozpatrywanego konkursu a uzasadnieniem spornej decyzji.
- (2) Po drugie, w pkt 55–57 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnej kwalifikacji prawnej stanu faktycznego, gdy uznał istnienie tego ścisłego związku na podstawie okoliczności, że kandydatom trudniej jest zdawać egzaminy w języku drugim niż w języku ojczystym. Sąd przeinaczył również dowody pomijając fakt, że w rozpatrywanej sprawie dwoma językami, którymi skarżąca władała najlepiej, były angielski i francuski. Ograniczenie wyboru języka drugiego do angielskiego, francuskiego i niemieckiego nie mogło więc postawić jej w mniej korzystnej sytuacji.
- (3) Po trzecie wreszcie, w pkt 58 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnej kwalifikacji prawnej stanu faktycznego, dopatrując się podstawy ścisłego związku również w okoliczności, iż skarżąca musiała pisać egzamin pisemny na klawiaturze o układzie innym niż QWERTY-PT, do którego jest przyzwyczajona. Po pierwsze, nie ma to związku z uzasadnieniem spornej decyzji. Po drugie, choć EPSO oferuje ograniczony wybór układów klawiatury (AZERTY, QWERTY-EN i QWERTZ-DE), jest to kwestia odrębna od systemu językowego konkursu.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Mainz (Niemcy)
w dniu 31 sierpnia 2021 r. – ID / Stadt Mainz**

(Sprawa C-544/21)

(2022/C 2/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Mainz

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ID

Strona pozwana: Stadt Mainz

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z prawa Unii, a w szczególności z art. 4 ust. 3 TFUE, art. 288 akapit trzeci TFUE i art. 260 ust. 1 TFUE wynika, że art. 15 ust. 1, ust. 2 lit. g) i ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą usługową”) wywołują skutek bezpośredni w ramach toczącego się postępowania sądowego między jednostkami w ten sposób, że również gdy chodzi o roszczenia z umowy o usługi architektoniczne, która została zawarta w 2004 r., a więc przed wydaniem dyrektywy usługowej, należy odstąpić od stosowania sprzecznych z tą dyrektywą uregulowań krajowych zawartych w § 4 Verordnung über die Honorare für Architekten und Ingenieurleistungen (rozporządzenia w sprawie wynagrodzeń architektów i inżynierów) z 1996 r. w brzmieniu z 2002 r. (zwanego dalej „HOAI 2002”), zgodnie z którym przewidziane w tym rozporządzeniu stawki minimalne za usługi w zakresie projektowania i nadzoru świadczone przez architektów i inżynierów – z zastrzeżeniem określonych wyjątków – są wiążące, a uzgodnienie w umowach z architektami lub inżynierami wynagrodzenia niższego niż to wynikające ze stawek minimalnych jest bezskuteczne?